

[Socialministeren.]

efter en særlig lempelig trangsbedømmelse, jeg tænker på § 58. Hjælpen vil kunne ydes inden for grænsen svarende til mellemste invalidepension.

Lovbestemmelserne og socialministeriets vejledning er altså ganske klare, og jeg kan oplyse, at socialministeriet over en årrække kun har modtaget ganske få ankesager. Det udelukker imidlertid ikke, at en kommunes afgørelse sammen med en måske ret langvarig sagsbehandling kan virke belastende i de konkrete tilfælde. Dertil kommer, at der måske kan være ukendskab til ankeadgangen.

Det er klart, at forskudsbestemmelserne bør anvendes efter deres mening. Må jeg her tillade mig at minde om det fremsatte forslag til ændring af omsorgsloven for invalidepensionister og folkepensionister, hvorefter det udtrykkeligt pålægges kommunerne at orientere dem, der søger pension, om deres rettigheder efter loven, herunder om retten til at anke en kommunal afgørelse til amtet og eventuelt til ministeriet.

Hanne Reintoft: Jeg takker ministeren for svaret og er meget glad for erkendelsen af, at sagerne behandles langsomt og også nok tit for langsomt i invalideforsikringsretten. Jeg håber meget, det er en af de ting, der rettes. Når man har med syge mennesker at gøre, ved man, at det er noget af det, der belaster dem tungest.

Samtidig vil jeg gerne sige, at jeg er meget enig med socialministeren i, at selve ankeproblemet er et af de allerstørste problemer i administrationen af vor sociale lovgivning. Folk er tit dårligt orienteret om anke, folk tør ikke rigtig anke, og vi ser jo desværre også, at man i visse tit reaktionære kommuner, hvor man ikke er så forsorgsindstillet, behandler folk dårligt, medens ankesagen løber. Hvis man derfor — jeg har været inde på det i forbindelse med andre lovforslag — kunne finde frem til en bedre ankemulighed, hvor det folkevalgte element måske kom mere ind i billedet, tror jeg, vi kunne undgå en hel del misforståelser.

Socialministeren (Bundvad): I den bestemmelse, jeg talte om før, vil det fra

socialministeriets side blive understreget, at der skal gøres opmærksom på anke. I øvrigt kan jeg sige, at socialreformkommissionen overvejer hele spørgsmålet om anke inden for det sociale område under ét, således at vi formentlig dér kan få skabt nye og mere tidssvarende regler.

Fru Hanne Reintoft var inde på spørgsmålet om ekspeditionstiden ved invalideforsikringsretten. Herom vil jeg gøre nogle korte bemærkninger, fordi det spørgsmål møder vi af og til.

Da vi gennemførte den nye lov med de tre satser, kom der en ophobning af sager, ca. 30.000 sager, som nu stort set er ude af verden, men det vil ikke kunne undgås, at ekspeditionstiden til tider kan være lang. Det hænger jo sammen med, at erhvervsevnen efter loven skal være varigt nedsat, og at det i de enkelte tilfælde skal undersøges, om der foreligger revalideringsmuligheder. Dernæst er der jo tale om vanskelige blandede lægelige og sociale skøn, som skal afgøres af retten. For at afkorte ekspeditionstiden har socialministeriet bemyndiget retsformanden til uden forelæggelse i retsmøde at træffe afgørelse, hvor sagen er klar. Det har bevirket, at ca. $\frac{3}{4}$ af de 20.000-25.000 sager, som årligt indgår, behandles og afgøres af retsformanden uden forelæggelse i retsmøde.

Invalideforsikringsretten har også selv taget spørgsmålet om sin ekspeditionstid op til behandling og har anmodet administrationsrådet om at yde bistand ved en gennemgang af rettens administration. Et under administrationsrådet nedsat udvalg forventer snart at afslutte sit arbejde angående denne sag.

Og så vil jeg sige, at de sager, der trækker ud, vil i almindelighed være de sager, hvor der skal indhentes en speciallægeerklæring. I mange tilfælde vil en sådan erklæring først kunne gives, efter at ansøgeren har været indlagt på sygehus, og beklageligvis, men som bekendt, er der jo pladsmangel på sygehusene.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Hanne Reintoft* til socialministeren:

„Vil ministeren overveje, om der kan findes en mulighed f. eks. over sygeforsikringsloven for at erstatte den arbejds-